

עמ"ת 62820-10-25 - זכריה אבו אלקיעאן נ' מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

עמ"ת 62820-10-25

לפני: כבוד השופטת דפנה ברק-ארז

העוררים: 1. זכריה אבו אלקיעאן
2. איוב אבו אלקיעאן
3. מחמד אבו אלקיעאן
4. עומיר אבו אלקיעאן

נגד

המשיבה: מדינת ישראל
ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע מיום 22.10.2025 במ"ת 66514-06-22 שניתנה על-ידי כבוד השופט נ' אבו טהה י"ג חשוון תשפ"ו (04 נובמבר 2025)
תאריך הישיבה: עו"ד ירון גיגי, עו"ד דן ענבר
בשם העוררים: עו"ד טליה קצב
בשם המשיבה:

החלטה

1. בפני ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע מיום 22.10.2025 בעניין מעצרו של העוררים (מ"ת 66514-06-22, השופט נ' אבו טהה).

2. ביסודו של ההליך שבפני עומד כתב אישום שהוגש נגד העוררים ואדם נוסף (להלן: הנאשם הנוסף), כולם קרובי משפחה. כתב האישום נסב על מעורבותם הנטענת באירוע שבו הוצתה חנות סלולר בבעלותו של בן משפחה אחר (להלן: המתלונן) במועצה המקומית חורה, על רקע סכסוך בין הצדדים. כתב האישום המקורי הוגש ביום 30.6.2022 ותוקן בהמשך מספר פעמים. לפי כתב האישום המתוקן, בשעות הבוקר של יום 21.5.2022 העוררים נכנסו אל החנות בעת ששהה בה קטין, הכו את המתלונן ותקפו אותו באמצעות אלות ואקדח גז פלפל. מיד לאחר מכן שפכו העוררים בנזין ברחבי החנות ונמלטו אל הרכב שבו הגיעו ובו חיכה להם הנאשם הנוסף. בשלב זה, בעת ששני עוברי אורח מנסים למנוע זאת ממנו, שב העורר 2 לפתח החנות והצית אותה. בהמשך, החבורה עזבה את המקום ברכב. כתוצאה ממעשי הנאשמים נגרמו

לקטין שהיה בחנות כוויות בדרגה 3 בכ-95% מגופו, והוא נפטר מפצעיו ביום 14.7.2022. מלבד זאת, למתלונן נגרמו מספר חבלות יבשות וכן חבלה של ממש בעיניו. אדם נוסף שעבר במקום נפצע מהאש ברגלו בידו, ולחנות נגרם נזק שנאמד בסכום הקרוב למיליון שקלים. לבסוף יצוין כי ביום 22.5.2022, בעת שהגיעו שוטרים לעצור את העורר 2, הוא מסר את מכשיר הטלפון שלו לאחר בכוונה למנוע או להכשיל הליך שיפוטי.

3. בגין המעשים המתוארים, כתב האישום המתוקן ייחס לעוררים את העבירות הבאות: רצח בנסיבות מחמירות לפי סעיף 301א(א)(9) יחד עם סעיף 29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); הצתה לפי סעיף 448 סיפא בצירוף סעיף 29 לחוק זה; חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329א(1) בצירוף סעיף 29 לאותו החוק; תקיפה בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 380 ו-382א(א) בצירוף סעיף 29 לחוק העונשין; וכן היזק בזדון לפי סעיף 452 לחוק בצירוף סעיף 29 לו. לעורר 2 בלבד יוחסה גם עבירה של שיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק זה. כפי שיפורט בהמשך, כיום מתנהל המשפט רק כנגד העוררים, בעוד הנאשם הנוסף זוכה לאחר שהמדינה חזרה מהאישום נגדו.

4. בצדו של כתב האישום הוגשו גם בקשות למעצרים של העוררים והנאשם הנוסף עד תום ההליכים. במסגרת הדיון בבקשות, שהדיון בהן אוחד, טענה המדינה כי יש בידיה ראיות לכאורה לכך שהעוררים ביצעו את העבירות המיוחסות להם. התשתית הראייתית בבקשה התבססה, בין השאר, על עדויות שמסרו המתלוננים ועדים נוספים, שחזור שנערך עם המתלונן ועימות שהתקיים בינו לבין העוררים, סרטון שמתעד חלק מהאירוע, וכן תיעודים רפואיים וחוות דעת שונות. עוד נטען כי קמה בעניינם של העוררים חזקת מסוכנות לפי סעיף 21א(1)(ג)(4) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996, וכן עילת מעצר מכוח סעיף 21א(1)(ב) לו נוכח המסוכנות הגבוהה הנשקפת מהם. עוד טענה המדינה כי קיימת בעניינם גם עילת מעצר של חשש לשיבוש הליכי משפט לפי סעיף 21א(1)(א) לחוק זה. לבסוף, נטען כי בנסיבות העניין אין חלופת מעצר שיש בה כדי להבטיח את מטרות המעצר.

5. בו ביום התקיים דיון בבית המשפט המחוזי שבו הסכים בא-כוחם (דאז) של העוררים לקיומו של ניצוץ ראייתי. בסופו של הדיון הורה בית המשפט המחוזי על מעצרים של העוררים והנאשם הנוסף עד מתן החלטה אחרת.

6. לאחר מספר דחיות, ביום 29.1.2023 התקיים דיון נוסף בבית המשפט המחוזי ובו טען בא-כוחם של העוררים כי עוצמת הראיות אינה מספיקה לצורך המשך מעצרים, ועל כן יש לבחון חלופות למעצר מאחורי סורג ובריח. בהקשר זה נטען כי לא ניתן לזהות את העוררים בסרטון, וכי אין לתת אמון בעדויותיהם של עדי הראייה. מנגד, המדינה טענה כי התשתית הראייתית שהונחה מספקת וכי שאלת אמינותם של העדים תוכרע על-ידי המותב שדן בתיק העיקרי.

7. ביום 22.2.2023 הורה בית המשפט המחוזי על מעצרים של העוררים והנאשם הנוסף עד תום ההליכים נגדם. בית המשפט המחוזי הטעים כי המדינה הניחה תשתית ראייתית לכאורית לכך שהחמישה ביצעו את העבירות המיוחסות להם, וציין כי נוכח מסוכנותם המובהקת אין מקום לשקול חלופת מעצר בעניינם.

8. על החלטה זו של בית המשפט המחוזי הוגש ערר לבית משפט זה. ביום 15.3.2023 התקיים דיון בערר, ובסופו הודיעו ארבעת העוררים דן כי הם חוזרים בהם מן הערר, ואילו הנאשם הנוסף עמד על עררו. בהמשך לכך, בהחלטה שניתנה קבע בית משפט זה כי מכלול הראיות מספיק לגיבוש תשתית ראייתית לכאורית גם בעניינו של הנאשם הנוסף. לצד זאת, צוין כי קיימת חולשה ראייתית מסוימת ביחס לזיהוי כמי שנהג ברכב. על כן, בית משפט זה קיבל את הערר ביחס לנאשם הנוסף, והורה על בחינה חוזרת של עניינו בבית המשפט המחוזי לאחר קבלת תסקיר משירות המבחן (בש"פ 1909/23, השופט ע' גרוסקופף).

9. ביום 11.7.2023 הוגש תסקיר מטעם שירות המבחן בעניינו של הנאשם הנוסף ובו הומלץ על העברתו למעצר בפיקוח אלקטרוני. ביום 16.7.2023 התקיים דיון בעניינו של הנאשם הנוסף, ובסופו הורה בית המשפט המחוזי על העברתו למעצר בפיקוח אלקטרוני. מבלי לפרט יצוין כי בהמשך הורה בית המשפט המחוזי על העברתו של הנאשם הנוסף למעצר בית, ואף התיר לו לצאת לעבודה.

10. עד עתה, מעצרים של העוררים הוארך על-ידי בית משפט זה כבר 11 פעמים. ביום 23.12.2024, במסגרת הארכת המעצר השמינית, הורה בית משפט זה על הכנת תסקירים מטעם שירות המבחן בעניינם של העוררים. זאת, בשים לב לפרק הזמן הארוך שבו הם עצורים ומבלי לנקוט עמדה ביחס לאפשרות של מעצר בפיקוח אלקטרוני (המ"ע 57747-11-24, השופט גרוסקופף).

11. ביום 15.1.2025, לאחר שנשמעה עדותו של המתלונן בהליך העיקרי, הודיעה המדינה על חזרתה מהאישום נגד הנאשם הנוסף. בהמשך לכך, למחרת היום זיכה אותו בית המשפט המחוזי מכלל העבירות שיוחסו לו בכתב האישום (תפ"ח 66588-06-22, השופט ג' שלו).

12. במהלך חודש פברואר 2025 הוגשו תסקירי שירות המבחן בעניינם של כלל העוררים. בכל התסקירים נמנע שירות המבחן מלהמליץ על העברתם של העוררים לחלופת מעצר או למעצר בפיקוח אלקטרוני. בתסקירים הוסבר כי נוכח הסכסוך הפעיל במשפחתם של העוררים קיים חשש ממשי להישנותה של התנהגות עבריינית מצדם, וכי מתווה הפיקוח שהוצע אינו מספק מענה למסוכנות הנשקפת מהם.

13. ביום 12.3.2025, לאחר שקיים דיון נוסף בעניינם, הורה בית המשפט המחוזי על הותרתם של העוררים במעצר מאחורי סורג ובריא. בית המשפט המחוזי הטעים כי הנימוקים שעמדו ביסוד

ההחלטות הקודמות בעניין מעצרים של העוררים עדיין עומדים בעינם, והוסיף כי לא הובאו טעמים המצדיקים סטייה מהמלצותיו של שירות המבחן.

14. העוררים הגישו לבית משפט זה ערר על ההחלטה האמורה. ביום 9.4.2025 התקיים דיון שבסופו חזרו בהם העוררים מן הערר "בכפוף לשמירת זכותם לשוב ולפנות לבית המשפט המחוזי בבקשה לעיון חוזר, בה הם יעלו טענות בדבר כרסום חומר הראיות" (עמ"ת 72296-03-25, השופטת ר' רונן).

15. בהמשך לכך, ביום 14.5.2025 הגישו העוררים לבית המשפט המחוזי בקשה לעיון חוזר. העוררים טענו כי התשתית הראייתית בהליך נשענת בעיקרה על שני עדים שזיהו לכאורה את כל העוררים - המתלונן ואחד מעוברי האורח שניסו למנוע את כניסת העורר 2 לחנות. העוררים טענו כי עדותם של השניים התגלתה כשקרית, וכי חזרתה של המדינה מהאישום נגד הנאשם הנוסף מלמדת על חולשת עדותם גם ביחס לעוררים. עוד נטען כי התסקירים שהוגשו בעניינם של העוררים אינם שליליים לחלוטין וכוללים למעשה גם נקודות לזכותם. נוכח האמור, נטען כי היחלשות הראיות וחלוף הזמן מצדיקים את שינוי נקודת האיזון והעברתם של העוררים לחלופה למעצר מאחורי סורג ובריח.

16. ביום 7.7.2025 התקיים דיון בבקשה בבית המשפט המחוזי, שבו חזרו הצדדים על טענותיהם.

17. בהחלטתו הנזכרת בפתח הדברים דחה בית המשפט המחוזי את בקשת העוררים לעיון חוזר. בית המשפט המחוזי ציין שאין בטעמים שהציגו העוררים כדי להוביל למסקנה שחל כרסום משמעותי בתשתית הראייתית נגדם. בית המשפט המחוזי הוסיף והבהיר כי מקומה של סוגיית המהימנות של העדים להתברר במסגרת ההליך העיקרי. לבסוף נקבע כי עילות המעצר בעניינם של העוררים עומדות בעין, ומשאלו הם פני הדברים - דינה של הבקשה לעיון חוזר להידחות.

18. הערר שבפני נסב על החלטה זו של בית המשפט המחוזי. טענתם העיקרית של העוררים היא שזיכוי של הנאשם הנוסף מלמד על ההיחלשות שחלה בתשתית הראייתית נגדם במהלך המשפט, באופן שמצדיק את העברתם למעצר בפיקוח אלקטרוני. העוררים מדגישים כי הם נתונים במעצר כבר שלוש וחצי שנים, ומצביעים על קביעות חיוביות שונות בתסקירים שנערכו בעניינם.

19. הדיון בערר התקיים בפני ביום 4.11.2025. באי-כוחם של העוררים טענו באריכות ובפירוט ביחס לכרסום שחל לשיטתם בראיות התביעה, על רקע זיכוי של הנאשם הנוסף. לטענתם, התשתית הראייתית בתיק נשענת על זיהויים של העוררים על-ידי עדי הראייה, ועל כן, ככל שזיכוי של הנאשם הנוסף נובע מחולשה באמינות הזיהוי, יש בכך כדי להשליך על אמינות הזיהויים גם ביחס לעוררים. מנגד, המדינה טענה כי דין הערר להידחות. באת-כוח המדינה הסבירה כי מלכתחילה הייתה הבחנה בין הנאשם הנוסף לבין העוררים מבחינת מיקומם בזירת האירוע והשלכתו על אפשרות הזיהוי, וכי הדברים התחדדו בעקבות עדותו של המתלונן. על כן, כך הוסבר, אין בחזרת המדינה מכתב האישום ביחס

לנאשם הנוסף כדי להשליך על עניינם של העוררים.

20. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים אני סבורה כי דין הערר להידחות. ההבחנות שהוצגו על-ידי המדינה בין עניינו של הנאשם הנוסף לבין עניינם של העוררים מבהירות כי לא מדובר במקרה שבו מתחייבת גזירה שווה בין כלל הנאשמים בהליך. אין צריך לומר שהערכת אמינותן של העדויות ומשקלן צריכה להיעשות בגדרו של ההליך העיקרי, ואינני נוקטת כמובן כל עמדה ביחס לכך. אולם, בעת הזו ובהקשר שלפנינו, אין לומר שזיכוי של הנאשם הנוסף משליך באופן מובהק על עניינם של העוררים. אשר על כן, מקובלת עלי עמדתו של בית המשפט המחוזי לפיה לא חל כרסום ראייתי המצדיק את שחרורם של העוררים ממעצרם מאחורי סורג ובריח.

21. סוף דבר: הערר נדחה.

ניתנה היום, כ"ב חשוון תשפ"ו (13 נובמבר 2025).

דפנה ברק-ארז
שופטת